

af 30. Marts 1892 vil der da ske en meget betydelig Forværrelse af Stillingen. Forstanderinden, som det altsaa vil være i dette Tilfælde, vil da faa sin Lønning nedsat til noget, som er langt under det, man i Loven af 1892 tilsagde, og som man har bibeholdt for den mandlige Forstander. Med Hensyn til Lærerinderne er Forskellen jo ikke saa stor, og det, der nu er foreslaaet, er i alle Tilfælde en Forbedring for dem. Men det er i Princippet hævdedet, at bliver det en mandlig Lærer, skal han lønnes en hel Del højere, og det vil jeg i og for sig betragte som en uheldig Ordning. Jeg vil ikke indlade mig paa Principsspørgsmaalet, der kan siges meget for og imod denne Tanke — men netop ved dette Seminarium vilde jeg antage, at den fulde Ligestilling er det naturlige og rimelige. Men jeg antager, at naar den højtærede Kultusminister har stillet Forslag i den Henseende om Fravigelse af Princippet i Loven af 30. Marts 1892, saa er det ikke egentlig for at tilvejebringe en Uensartethed i Uligheden, saaledes som man finder den paa andre Omraader, men vel snarest, fordi man ikke tænker sig som nær forestaaende en Omordning af Forholdene i den Retning, at Forstanderen skulde gaa over til at blive en Forstanderinde, eller omvendt, at en Lærerinde skulde gaa over til at blive en Lærer. Og for saa vidt som det altsaa staar hen som noget, der kun er fastsat for Eventualiteter, der ligge fjernt, antager jeg, at det ikke har nogen videre Betydning og kun fremkalder en Beklagelse over, at man paa dette ene Undtagelsesomraade har anset det for nødvendigt at hævde Forskellen mellem mandlige og kvindelige Kræfter.

Jeg vil have Lov til at tilføje udenfor denne Sag, at der under Kultusministerens Omraade foreligger adskillige andre Lønningsspørgsmaal, som jeg beklager ikke blive fremmede i denne Samling, Lønningsspørgsmaal, som have større finansiell Betydning, men ogsaa meget stor Vigtighed. Jeg tænker der paa Forstanderne for de store Seminarier og paa Forstanderne for de Institutter, som Staten har til abnorme Børns Undervisning og Opdragelse. Disse Forstandere vare tidligere lønnede i Overensstemmelse med Rektorerne ved de højere Almenskoler, men ere nu komne til at staa paa et langt lavere Trin, idet de ikke ere blevne meddelagtige i den Forhøjelse, som indtraadte for Rektorerne ved Loven om de højere Almenskoler. Det har længe været et Ønske fra disse Forstanderes Side, at der maatte blive raadet Bod paa denne

tilfældigt indkomne Ulighed. Men endnu langt vigtigere, vil jeg sige, er der under Kultusministerens Omraade tilbage en Lønningslov, som har den største Betydning for vort Lands Kultur, nemlig Universitetets Lønningslov. Den har der været udarbejdet Planer til, som ogsaa have foreligget Ministeriet i længere Tid, og Haabet har altid været, at Forslaget dog maatte komme. Nu kommer det ikke frem i denne Samling, og Grunden er vel sagtens den, at medens det her foreliggende lille Lovforslag kun har meget ringe finansiell Betydning, har dette naturligvis større finansiell Rækkevidde. Men jeg mener, at Spar-sommelighedstanken paa de civile og verdslige Omraader sidst af alt maa gøre sig gældende overfor Universitetet som Videnskabens Repræsentant og den vigtigste ideelle Kulturbærer i vort verdslige, civile Samfund. Det gaar ikke an, mener jeg, i Længden at holde vort Universitet paa saadanne Vilkaar, som ville forhindre, at man kan faa og beholde de overlegne Kræfter, som man maa ønske til denne Videnskabens højeste Repræsentant. Det tillader jeg mig at henlede den højtærede Kultusministers Opmærksomhed paa med Hensigt om, at han ikke vil tabe det af Syne i kommende Sessioner. Men i øvrigt skal jeg altsaa tillade mig for mit Vedkommende at anbefale nærværende Lovforslag til Fremme, om muligt med Forbedringer, men i alt Fald saaledes, at det bliver færdigt i denne Samling.

Trier: Jeg kan ganske slutte mig til de Betragtninger, som tidligere Talere have fremsat om Betydningen af, at et Arbejde som det, der her i denne Lov skulde vurderes, betales saaledes, at Udøverne deraf ere økonomisk sikrede, og man til enhver Tid er i Stand til at faa de rette Kræfter dertil. Jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa disse af andre ærede Medlemmer udtalte Ønsker. Da jeg bad om Ordet, tænkte jeg paa et særligt Forhold, som nu gennem den sidste ærede Taler er kommet til Orde. Jeg ser et gunstigt Varsel i, at det første og det sidste af de kongevalgte Medlemmer her mødes i en Betragtning, som jeg anser for at være den rette. Det Spørgsmaal, jeg her yderligere vil understrege, er Spørgsmaalet om Betaling for de to Køns Vedkommende, idet det er mig ganske umuligt at se, hvorfor man har foretaget et saadant Tilbageskridt, efter at man paa dette enkelte Punkt allerede for henved 20 Aar siden har anerkendt, at der ikke var